



Marianne Olina Bertelsdtr (Fitje) Ulleland

Frå <http://naustdal.slekt.name/>

Marianne, gift på Fitje 1888 med Kristoffer Ullaland frå bruk nr. 1. på Ullaland . Dei reiste til Amerika i 1890 og etter ei lang og strevsam reise både over Atlanterhavet og det Amerikanske fastlandet kom dei omsider fram til Tacoma på Vestkysten der Marianne etter to og en halv måned fødte sit første barn, Sophie.

Marianne fortel sjølv om reisa og sitt liv i Amerika i eit brev til mora, Andrea i 1909.

Kent Marts 5te 1909

Min kjære moder !

Da jeg er blitt anmodet om at fortelle den senere del av mitt livs historie vil jeg forsøge at gjøre det saa godt jeg kan.

Det er nu snart 21 aar siden jeg blev gift med Kristoffer Ullaland nemlig sommeren 1888. Vår tanke den gang var at bosette os paa Ullaland men da vi ikke havde stort at begynde med var vi bange for at det kanskje kunde blive haart at slaa seg igjennem der hjemme og vi begynte saaledes saa smaat at tenke på Amerika. Vi havde ikke saa stor lyst til at reise dit men det blev dog saadan tilsidst at vi bestemte oss for at drage vestover.

Det var en søndagsmorgen 27. april 1890 at vi sagde farvel til vore kjære derhjemme til vort barndomshjem og vore venner, ja til og med den gamle Naustdal Kirke sa vi farvel til for den havde netop faaet sin dødsdom, det var den som fikk det sidste farvel og det sidste blick fra os den havde ogsaa ret til for der havde vi modtaget saa meget godt.

Vi oppholdt os nogle dage i Bergen hvor vi ogsaa besøgte min søster Helle som da boede på Kronhaug hende var ogsaa den sidste vi bad farvel hun fulgte os nemlig paa Dampskibsbryggen i Bergen da vi gikk ombord i baaden som skulle bringe oss til England. Vi forlot Bergen den 3. mai, og jeg husker hvorledes vi stod oppe paa dækket saa lenge vi kunde øine det kjære Norge. Jeg vil ikke hefte meg vider ved reisen kun fortelle at vi var over 13. døgn paa Atlanterhavet og jeg var saa syg hele tiden, jeg vilde ikke lige å gjøre en saadan tur over igjen.

Den 28. mai kom vi til Seattle Was. som var vort bestemmelses sted, der havde min mann en broder som vi ventet at træffe han var dog imidlertid flyttet til Kent og dertil fortsatte saa reisen den neste dag altsaa 29. mai 1890 og her har vi ogsaa boet for det meste af tiden siden. Hvor jeg var glad at vi kunde komme til ro igjen, thi jeg var saa træt af at reise. Vi var 5. stykker her nu som var kjente ifra Norge og kom hertil paa samme tid og desuden Kristoffers broder som hade vært her i landet et par aar. Vi var nu ligsom en liden flokk for os selv, vi var sammen i det mindste hver søndag og det gjorde sikker meget til at vi ikke lengtede saa meget hjem. Du forstaar nog det, at hjemmet og vore kjære der var nesten bestandig i tanker men ikke saaledes at vi var syge af længsel eller ønsket os hjem igjen.

Det var vistnok ogsaa en anden ting som holdt modet oppe, vi var nemlig ikke bestemt paa at være her i landet hele tiden, vi skulde bare være her nogle aar til vi fikk tjent saa mange penge at vi kunde betalt ud gaarden hjemme paa Ullaland og da vilde vi hjem igjen og da skulde vi se igjen alle vore. Det var vistnok det so holdt os opp de første aar. Ja

vi gledede oss til dette at vi om nogle aar skulde faa reise hjem igjen. Den man som vi boede hos de 3. første maaneder sa til os naar vi fortalte ham at vi skulde hjem igjen om 5. eller 6. aar, Ja sa han, naar i har været her saa længe vil i slæt ikke hjem igjen for at bo der hjemme, og han fik ret. Vi troede ikke ham den gang, men det blev nu saa aligevel. Kristoffer var heldig at faa arbeide strakst havde han stadig arbeid det første aar.



To og en halv maaed etter vi kom hid blev vort første barn født en liden pige og saadanne smaa yndige Guds skabninger bringer jo altid solskin med sig, hva vi var glad i vor lille datter, det mildnede skilsmissen fraa vore der hjemme.

Da vi havde vært her i Kent et par aar blev det her lidet arbeide at faa og Kristoffer reist da med en del andre her i fra til Everett, som nu begynte at blive en stor by, men dengang just var i sin begyndelse. Der var meget arbeide og etter et par maaneders forløb flyttede ogsaa jeg dit med børnene. Vi havde da nylig faaet en liden gut. Saa blev vi der lidt over to aar men i det sidste aar vi boede i Everett begynte de saa bekjente daarlige tider herude paa kysten, her var svært lidet arbeide og liden dagløn, det var vist nok saa slem for mange i de tider, for oss var det dog ikke saagalt, thi Kristoffer havde arbeide for det mest af tiden. Men daglønnen var saa liden saa der blev ikke stort til overs heller tillige blev han saa træt af at gaa paa dagarbeide hele tiden.

Frå venstre

Olai Rasmus Nilsson, f. 1868, d. kr. 1945, utfl. 1888, handelsmann i Seattle.

Kristoffer og Marianne, (eldste dotter Sofie på fanget)

Dei er besteforeldre til Howard Olivers, son til Clara og Abraham Skaflestad, gift med Dee

Saa da begynte vi at tenke paa at faa fat paa et stykke land. Det var det slags arbeide han var vant til fra Norge og som han ogsaa helst havde lyst til, hans broder hadde 40 acres land i Kent dette kjøbte vi af ham og nu skulde vi da tilbake til Kent igjen. Jeg trivedes saa udmerket godt i Everett saa jeg hadde slet ikke lyst at reise derfraa men vi maatte nu aligevel, Nu hadde vi 3. barn, det yngste af disse var født i Everett. Fra den tid af at vi kjøpte landstykket begynte vi mer og mer at opgive tanken om at reise hjem igjen til Norge for at bo der, vi begynte at blive kjendt med forholdene her og indsaa at det var ikke riktigt af os for børnenes skuld at reise tilbake, da her sikkert vilde blive bedre framtid for dem. Ja, som før sagt vi skulle nu tilbake til Kent.



*På stubben(On the stump):
f.v.: Sofie, ukj., Clara, Nels,
Marianne(mor), ukj., Astrid,
Kristoffer(far), Harald
(fremst*

Landet som vi havde købt laa to mil fra selve byen. Nu må du ikke forstaa det saa at det var opdyrket land dette har ligedan som naar man kjøber sig gaard der hjemme hvor det er hus og flytte ind i og hvor man just kan begynde at pløie og saa og siden høste in allerede første aar, nei det var ikke saaledes her, men det var et eneste stykke med uendelig tyk tusind aar gammel skov, ikke et græsstraa havde faat anledning at spire, der var furutrær op til 300 fod høie og fra 6 til 8 fod tværs igjennem, og saadanne røtter de maatte naturligvis passe

til stammen, og alt dette maatte bort føren man kunde avle noget og faa igjen noget at leve af.

Vi bodde da i byen et aars tid, til Kristoffer fikk hugget ned, brende og ryddet op lidt, fik saa bygget et lidet hus og da bar det tilskovs med os ind i Washington mørke skove. I førstningen var det noksaa trist, det vil sige naar vi fik tid at tenke paa hvor ensamt her var, thi vi kunde neppe se nogen af naboene for bare skov men vi var for det meste saa optat, at vi ikke havde tid at tenke paa ensamheden og saa gjik den ene dag efter den anden. Vi var ogsaa saa lykkelige at være friske for det mesdte, min mand var vistnog og er fremdeles plaget af rheumatisme men ikke saa at det gjør han arbeidsudyktig. Vi maatte nok være ganske sparsomme i de første aar her ude i skoven naar intægtene skulde række til for udgifterne, men vi var vant til sparsomhed ifra Norge saa det gik noksaa godt, og egentlig sørg for det daglige brød har jeg aldri havt, saa jeg forstaaer ikke hva det vil sige.

Det meste vi savnede først vi kom ud her var at vi ikke havde hverken kirke eller prest saa vi kunne samles om Guds ord. I selve byen havde man en Norsk kirke men det var langt did syntes vi og daarlige veie, og desuden var det skjelden at man ogsaa der havde Gudstjeneste, ja jeg ved det var ikke mange gange vi gik i kirke de første aar vi var her, men saa kom det en ny prest til Tacoma han optog ogsaa arbeide i Kent. Kom ogsaa ud i skoven her og talte Guds ord, da blev her mer interesse ogsaa for den sag. Vi gik da tilsammen en del af os Norske her 6 eller 7 famili og stiftede menighed og bygget en liden kirke, kaldte prest, da fik vi det godt ogsaa i den henseende.



Naar jeg i dag tenker tilbake paa de første aar vi boede her, synes jeg at det er noksaa store forandringer foregaar heromkring, og kan hende jeg kan anvende de samme ord ogsaa for vaar egen del, landet er opryddet saa vi har godt utkomme, et godt hus at bo i og mange snille naboer, saa stedet her er blevet os kjært. Vi ønsker ikke at bytte det bort mot noget annet sted på jorden. Her er ogsaa vaare børn voksende op og de synes naturligvis at her er bedst at være.

Christoffer og Marianne Ulleland saman med f.v. Sophie, Astrid, Nels, Clara, Harald, oktober 1914. Tacoma på sølvbrudlaupsdagen.



Saa vil jeg fortelde dig lidt om vaare børn de er unge ednu. Vaar eldste datter Sofie er født 19de august 1890 hun har gjennomgaaet den almindelige skole her, men havde ikke lyst til at fortsætte mere paa skole derimod havde hun lyst at lære kjolesøm og har vært i sylære en tid, foresten har hun været hjemme for det meste til denne tid.

Saa er det vaar eldste søn Nels han blev født 1 december 1891 han har ogsaa gaaet igjennem den almindelege skole samt en 3 maaneders tid på høstskolen. Nu er han

hjemme og hjelper sin fader. Han har meget gode evner men ved ikke hvad han har lyst til.

Dernest har vi Astrid som er født 8de september 1893 hun blev ferdig med den almindelege skole forrige vaar og begynte i høst på høyskolen hun har ogsaa meget gode evner og har ikke lyst til andet end at læse og gaa paa skole. Hendes ønske har altid vært at blive lærerinde, kan dog hende at hun vælger noget andet.

Den fjærde i rekken er Klara hun er født 19de juli 1897 hun er ikke ferdig med skolen endnu og jeg ved ikke om det er nogen ting hun har særlig lyst til.

Saa har vi den femte og sidste lille Harald som blev født 21de juni 1905 en liden vilter krabat er han, som aldrig har tid til at sidde stille ikke en gang i kirken men maa ha noget at bestille hele tiden, saa hans papa tror han maa bli en ualmideleg flittig fyr, naar han engang bliver stor nok til at udrette noget nyttigt i verden.

Ja det er altsaa vaare børn, de er alle friske og helsige til denne tid, vi har i hele taget ikke havt megen sygdom i vaar famelie. Gud har vært god mod oss i saa henseende. Ja, i alle ting og jeg takker han derfor av mitt ganske hjerte, det er mitt ønske og min bønn at faa leve for han den tid jeg har igjen her på jorden.

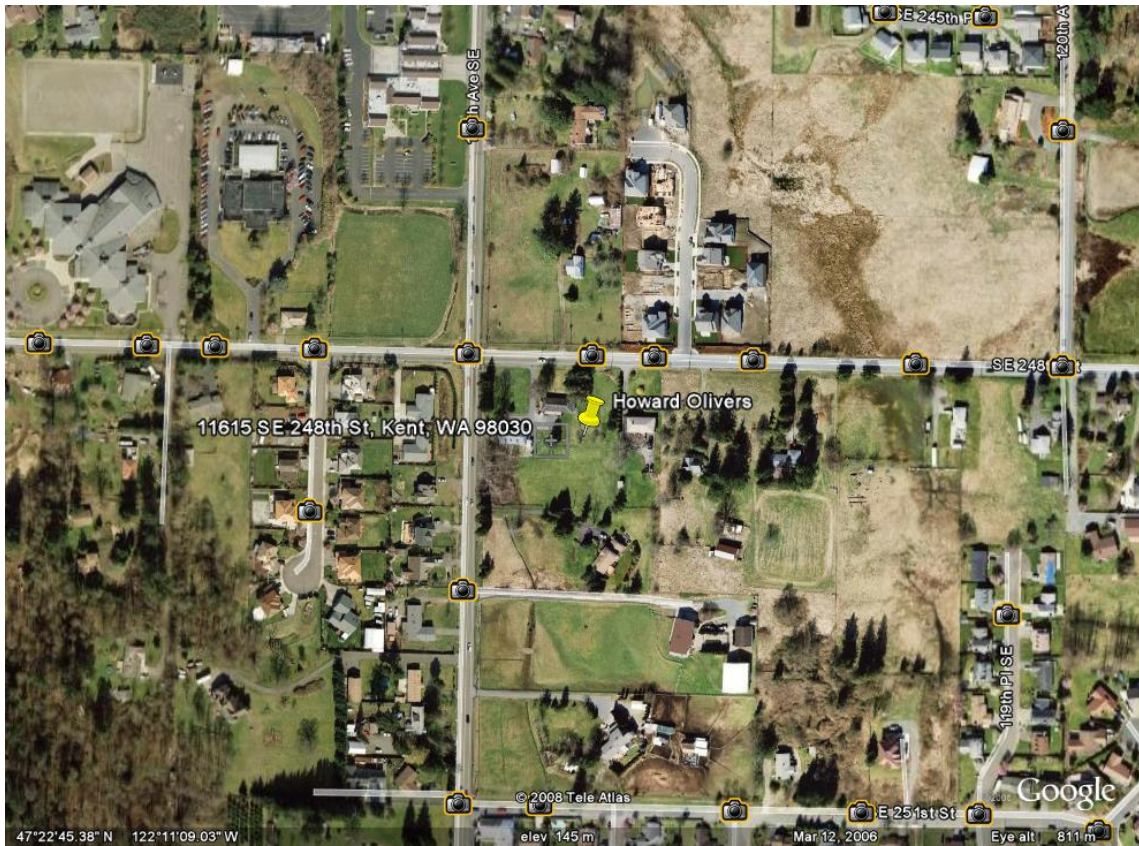
Saa til slut en hilsen og tak til deg min kjære Mor for alt godt fraa jeg var liden og til denne stund for al omhu og kjælighed som du har udvist imod mig. Ligesaa en hjertlig hilsen til mine søskende som maaske vil komme til at læse disse linje. Tak for samværet i barndomshjemmet. Maa vi alle faa naade at leve saaledes her at vi kan mødes i glæden huset. Vaare hjertelig hilsen Mor fraa dine børnebørn din svigersøn og din Datter som bor her langt ude ved Stillehavets strande.

Din Marianne Ulleland

*Kjelde: Howard Olivers og Inge Fitje, som har lånt ut bileta til bruk for heimesida.
Brevet er gjengitt med løyve frå dei. Redigert av Sigmund Svoen*



Biletet er utlånt frå Skaflestad.



Deler av Kent, Kristoffer og Marianne`s & Howard & Dee`s farm m.m slik det ser ut i dag via Google Earth





Google Earth foto av Howard`s heim i dag.



Desse bileta frå Google Earth er for ikkjekommersielt bruk for denne artikkelen.
Alle bileta i brevet er lagt inn av redaktøren.
All pictures in the letter are added by editor.
Sigmund Svoen -red.-